

Arrest

nr. 156 346 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Sint-Lievens-Houtem, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Sint-Lievens-Houtem van 20 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2015 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie of voor een identiteitskaart voor vreemdelingen, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw J.M.

Op 20 mei 2015 neemt de burgemeester van Sint-Lievens-Houtem een beslissing waarbij deze aanvraag wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die op 20 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §3, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op..... werd ingediend door:

Naam : B.(...) B.(...)

Voorna(a)m(en) : M.(...)

Nationaliteit : Tunesië

Geboortedatum :24/08/1977

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te : (...)

■ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden, in de hoedanigheid van familielid van en burger van de Unie;*

[...]

Bewijzen elkaar 1 jaar kennen zijn niet voorgelegd

An de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Wettelijke basis art 7,1;2° v/de wet van 15/12/80: legaal verblijf in België verstreken."

2. Rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Bijgevolg dient toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.

De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt alleszins niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep in te willigen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364). Een onderzoek van het beroep is derhalve vereist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Zij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout heeft plaatsgevonden.

3.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"1.1

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

1.2

Dat dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat verzoeker niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Volgens verweerder werden geen bewijzen dat zij elkaar 1 jaar kennen voorgelegd.

1.3

Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat de wettelijke bepalingen waarop de bestreden beslissing weigering tot verblijf is gesteund niet in de beslissing zelf worden weergegeven.

Dat derhalve sprake is van schending van motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

1.4

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat geen bewijzen dat zij elkaar 1 jaar kennen werden voorgelegd.

Dat evenwel deze motivering volledig ingaat tegen het art. 40bis, §2, 2° Vw., welke aangaande de bewijzen dat de partners een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, het volgende stelt :

“ Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben”;*

Dat uit voorgaande wettelijke bepaling blijkt dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie kan aangetoond worden op drie verschillende manieren : bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; of bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Dat derhalve verweerder door zijn motivering te beperken tot de stelling dat verzoekers geen bewijzen dat zij elkaar 1 jaar kennen hebben voorgelegd geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom verzoeker zich niet in de (andere) voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom verzoeker en zijn vriendin niet voldoen aan de door de wet gestelde voorwaarde van een “duurzame en stabiele partnerrelatie”.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekers aanvraag op een afdoende manier te toetsen aan het art. 40bis, §2, 2° Vw.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder .”

3.1.2 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) de motivering in rechte is. Als motivering in feite wordt voor de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar het gegeven dat *“bewijzen elkaar 1 jaar kennen zijn niet voorgelegd.”*

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de wettelijke bepalingen waarop de bestreden beslissing werd genomen niet in de beslissing worden weergegeven. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de artikelen 52, §3; 58 en 69ter van het Vreemdelingenbesluit. Weliswaar is er geen verwijzing naar de artikelen 40bis, §2, 2° en 40ter van de Vreemdelingenwet. Echter maakt artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit toepassing van de artikel 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet, daar artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit de bevoegdheid aan het gemeentebestuur toekent om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren als niet alle vereiste documenten werden neergelegd. In het verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van zowel artikel 40bis van de Vreemdelingenwet als van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kent dus alle wettelijke bepalingen waarop de bestreden beslissing is gestoeld. Het doel van dit gedeelte van de formele motiveringsplicht is dus behaald.

In casu dient de verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen, met name in de hoedanigheid van partner van mevrouw J.M., die verklaart de Belgische nationaliteit te bezitten. Bijgevolg dient de verzoekende partij te voldoen aan de voorwaarden opgelegd in de artikelen 40bis, §2, 2° en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;](2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;]

(...)"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden."

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van een relatie aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

"De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden, in de hoedanigheid van familielid van en burger van de Unie;

(...)

Bewijzen elkaar 1 jaar kennen zijn niet voorgelegd

(...)"

In het verzoekschrift wordt er terecht opgemerkt dat de voorwaarde *"bewijzen mekaar 1 jaar kennen"* niet is opgenomen in artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg voert de verzoekende

partij terecht aan dat *in casu* de verwerende partij heeft nagelaten haar aanvraag op afdoende wijze te toetsen aan de artikelen 40bis, §2, 2° *juncto* 40ter van de Vreemdelingenwet.

De formele motivering van bestuurshandelingen impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die verschillende situaties voorziet, er duidelijk dient te worden uiteengezet waarom geen van de situaties van toepassing is. De verwerende partij kan de bestreden beslissing niet stoelen op motieven die hun grondslag niet vinden in de toepasselijke wetsartikels. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend.

Het middel is, in besproken mate, gegrond.

3.2 Daar de tweede bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – werd genomen op basis van de overweging dat het legaal verblijf van verzoeker in België is verstreken en de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat hij, in toepassing van artikel 52, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, kan beschikken over een attest van immatriculatie en verzoekers legaal verblijf derhalve niet is verstreken dient ook deze beslissing te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de gemeente Sint-Lievens-Houtem van 20 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS